

“אורי ליפשיץ” / הארץ / 10.5.68 / תע' יחיד / גלריה “גורדון” / תל-אביב

בשנה שחלפה מאז תערוכת היחיד האחרונה של אורי ליפשיץ, העמיק צייר זה את תפיסתו הציורית והגביר את העוצמה האקספרסיבית של יצירותיו. אספקטים שהיו מרומזים ביצירותיו הקודמות - אלמנטים, כגון טקסטורה של משיכות מכחול, קישור בין רקע וצבעים שקופים לחומריות צבע מעובה - מופיעים בתערוכה הנוכחית בבשלות מלאה. עולם התוכן המיוחד בציוריו נותר כשהיה: דמות האדם העוברת עווית, התפתלות פנימה ותחושת צמרמורת. זהו אדם הנתון כולו בתחושה חריפה של תמורות ושינויים מפתיעים בהרגשת גוף עצמו. מבחינה זו, יש קירבה רבה בין התכנים המיוצגים על ידי אורי ליפשיץ ואלה המעסיקים את פרנסיס בייקון האנגלי - אך דרך הטיפול בתוכן שונה, גם אם שניהם אקספרסיוניסטים קיצוניים עם משהו מהאווירה המופיעה לעיתים בסוריאליזם. הציורים שבתערוכה מפתיעים במורכבות המרקם הצבעוני ובעושר הגוונים.

אורי ליפשיץ מצליח לבנות קונטראסט מוזר בין צבעוניות כמעט אביבית ופרחונית (בקטעים מהרקע) לבין הביטוי מלא האימה של גוף האדם, שפניו נוצרים לעיתים גם הם מרקמה מסובכת של משיכות מכחול מעובות - אך הפעם תנועתיות יותר.

הפתעה אחרת בתערוכה: מספר פסלי ברונזה של אורי ליפשיץ, המהווים מקבילה רבת-עוצמה לציוריו. גם הפסלים - ממש כציורים - מייצגים תחושת גוף קינאטטית ולאוו דווקא דרך ארגון הנובעת מתפיסה חזותית. בפסלים ראשונים אלה אפשר למצוא חופש ביטוי וספונטאניות. בצירוף מקוריות וכוח המקנים לאורי ליפשיץ מעמד מכובד בתחום הפיסול כבר מראשית דרכו במדיום זה.